

NAJLEPŠIA KNIHA ROKA PODĽA *THE WASHINGTON POST*, *TIME*, *VOGUE*, *THE GUARDIAN* A ĎALŠÍCH

SALLY ROONEY

INTERMEZZO

Ljndeni

Intermezzo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Sally Rooney

Intermezzo – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

INTERMEZZO

SALLY ROONEY

INTERMEZZO

Z angličtiny preložila Diana Ghaniová

Ljndeni

Sally Rooney: *Intermezzo*

Copyright © 2024, Sally Rooney

All rights reserved

Translation © Diana Ghaniová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN 978-80-566-4983-1 (1. zverejnenie, 2025)

ISBN (e-knihy) 978-80-566-4993-0 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

ISBN (e-knihy) 978-80-566-4994-7 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN (e-knihy) 978-80-566-4995-4 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

Aber fühlst du nicht *jetzt* den Kummer? („Aber spielst du nicht *jetzt* Schach?“)

Necítiš *teraz* zármutok? („Nehráš *teraz* šach?“)

Ludwig Wittgenstein:
Filozofické odkazy

PRVÁ ČASŤ

1

To si ten chudák chalan ani nezaslúžil. Taký oblek na pohreb. A ešte aj so strojčekom na zuboch v stave vrcholného nepohodlia dospievajúceho. Pri takých príležitostiach človek takmer ľutuje, že sám dokonale zvláda vystupovať v spoločnosti. Chalan má aspoň možnosť na niekoho prosebne hľadiť pomedzi povinné podania rúk. Boh s ním. Už má takmer dvadsaťtri: Ivan Hrozný. Ťažko uveriť, že má na sebe oblek. Zrejme ho kúpil v nejakom zatuchnutom sekáči spojenom s miestnym hospicom, zaplatil v hotovosti a odviezol si ho domov na bicykli, pokrčený v igelitovej taške. Áno, takto by to dávalo zmysel, oblek vo svojej oslnivej ohavnosti by sa takto dostal do súladu s osobnosťou jeho o desať rokov mladšieho brata. Svojím spôsobom je celkom štýlový. Jeho absolútny nezáujem o materiálny svet má svoj šmrnc. Múdry a pekný, vyjadrila sa raz jedna z tiet. O oboch. Alebo tým myslela, že Ivan je múdry a Peter pekný. Ďakujem pekne, pomyslí si. Práve prechádza krížom cez Watling Street k bytu, ktorý ani nie je bytom, k domu, ktorý ani nie je domom, jedenásť alebo dvanásť dní po pohrebe sa vrátil do mesta. Do práce, nech je, aká chce. Alebo aspoň naspäť k Naomi. Čo asi bude mať na sebe, keď otvorí dvere. Na prvom schode vyloví z vrecka mobil, chladný displej sa mu rozsvieti pod prstami, píše. Som vonku. Padá večer a ona je pravdepodobne na prednáške. Neodpovie, ale správu videla, a potom ten predvídateľný sled, taký známy a teraz už nepriamo vzrušujúci sled zvukov za dverami, keď po starých schodoch vyjde zo

suterénu do haly. Klasický podmienený reflex: prečo trvalo tak dlho, kým mu to došlo? Stačí použiť zdravý rozum. Vlastne nie. Skôr každodenné skúsenosti. Mieša žiadostivosť a pamäť. Dvere sa otvárajú.

Ahoj, Peter, povie.

Kašmírový crop top, tenký zlatý náhrdelník. A čierne tepláky stiahnuté na členkoch. Nie elastické, také neznáša. Bosé nohy.

Smiem vojsť? spýta sa on.

Nadol po schodoch a do jej izby, nestretnú ostatných. Bodky svetelnej reťaze matne žiaria na stene. Vyzuje si topánky, nechá ich pri dverách. Na rozostlanej posteli otvorený notebook. Pach parfumu, potu a marihuany. Kde každá pohnútka sa vynára. Závesy zatiahnuté ako vždy.

Kde si bol? spýta sa.

Ech. Prepáč, niečo som riešil.

Hľadá naňho, potom sa odvráti a vyprskne. Bol si na poslednej letnej dovolenke? spýta sa.

Naomi, miláčik, povie priateľsky. Zomrel mi otec.

Ohromene sa obráti a vyjachce: Tvoj... Potom stíchne. Kriste, dodá. Božemôj, doriti. Peter, je mi to ľúto.

Môžem si sadnúť?

Sedia spolu na matraci.

Kriste, zopakuje. A potom: Si v pohode?

Hej, asi hej.

Obzerá si bosé chodidlá prekrížené na matraci. Sčerneté od špiny, ktorá nikdy nepôsobí celkom špinavo. Chceš sa o tom porozprávať? spýta sa.

Ani nie.

Ako sa má tvoj brat?

Ivan, pripomenie jej. Vieš, že je zhruba v tvojom veku?

Hej, už si mi vravel. Aj že nás chceš zoznámiť. Je v pohode?

Peter sa usmeje, láskyplne a neovládateľne, a aby to náhodou nevyzeralo, že sa tak láskyplne a neovládateľne usmieva na Naomi, usmeje sa namiesto toho, akoby zo žartu, na vnútornú stranu vlastného vystretého zápästia. Ech, brat... vlastne ani neviem, ako sa má. Čo som ti o ňom hovoril?

Neviem, že je „čudák“ alebo čo.

Hej, je fakt čudák. Naozaj nie je tvoj typ. Podľa mňa je tak trochu autista, ale to sa už asi nesmie hovoriť.

Môže, ak je naozaj autista.

No, nie je oficiálne diagnostikovaný. Ale je to šachový génius, takže... Peter leží na posteli a pozerá do stropu. Neprekáza ti to, však? dodá. O chvíľu už pôjdem.

Na Naomi v tejto polohe nevidí, ale počuje jej hlas: V pohode. Ticho. Pohráva sa s vnútorným švom na jej teplákoch. Lahne si k nemu, horúca, jej horúci dych vonia kávou a ešte niečím. Aj jej prsia sú horúce pod kašmírovým topom. Kúpil jej ho on, alebo rovnaký, len v inej farbe. „Parížska sivá“. Dovolí mu dotknúť sa končekmi prstov jej vlhkého podpazušia. Kriedová vôňa dezodorantu len maskuje ostrý pach potu. Takmer nikdy sa neholí nikde okrem nôh od kolien nadol. Raz jej povedal, že za jeho čias si dievčatá na vysokej škole odstraňovali chlpy v rozkroku. To ju rozosmialo. Spýtala sa, či v nej chce vzbudiť blbý pocit alebo čo. Vôbec nie, odvetil. Je to len zaujímavý vývoj v sexuálnej kultúre. Často sa smeje. Prelom tisícročí bol rozhodne divoký. V každom prípade sa ti to takto páči. A je to pravda, naozaj sa mu to páči. Jej nedbanlivosť je zmyselná. Studené nohy. Večne čierne chodidlá, lebo po tomto brlohu chodí polonahá, fajčí trávu a telefonuje so zapnutým hlasným odposluchom. Teraz ticho zamrmle: Je mi to ľúto. Jeho prsty pod kašmírom. Oči sa zatvárajú. Všetko je lenivé a zasnené. Jej

pokožka pod jeho prstami jemná ako páperie, takmer zamato-
vá. Spýta sa, čo robila, kým bol preč. Žiadna odpoveď. Otvorí
oči a zachytí jej pohľad.

Počuj, povie. Je mi to blbé. Ale pred pár týždňami som mu-
sela niečo vyriešiť. Musela som si kúpiť nejaké knihy do školy.
Takže som potrebovala prachy. O nič nešlo.

Pomaly pokýva hlavou. Aha, povie. Okej. Mohol som ti po-
môcť, keby som to vedel.

Hej, prehodí. Ale neodpisoval si mi na správy. Vykriví pery
do bolestného úsmevu. Prepáč, dodá. O tvojom otcovi som,
samozrejme, netušila.

Nerieš to, odvetí. Ja som zasa nevedel, že potrebuješ penia-
ze. Samozrejme.

Ešte chvíľu na seba pozerajú, rozpačito, podráždene, vinova-
to. Potom sa ona obráti na chrbát. Aj tak o nič nešlo, pokračuje.
Ani som nemusela nič robiť, tie fotky boli už staré. Vlastné telo
mu pripadá unavené a ťažké. Zatvorí oči. Pravdepodobne jeden
z tých týpkov, čo komentujú všetky jej fotky. Ten s tým emo-
tikonom opice, čo si zakrýva oči. Alebo nejaký ženatý chudák
s kreditnou kartou, o ktorej manželka nevie.

To s твоjím otcom je nanič, povie. Kedy bol pohreb?

Minulý týždeň. Pred dvoma týždňami.

Boli tam všetci tvoji priatelia?

Odmlčí sa. Nie všetci, odvetí. Po ďalšej odmlke: Sylvia.
A pár ďalších.

Mňa si tam asi nechcel.

Obráti sa a pozrie na jej tvár z profilu. Plné pery pootvorené,
líca posiate pehami. V uchu sa jej leskne strieborná gulôčka.
Obraz mladosti a krásy. Rozmýšľa aj nad tým, koľko ten chlap
zaplatil. Nie, povie. Nechcel.

Nepozrie naňho, no uškrnie sa. Čo si odo mňa čakal? spýta sa. Že sa pokúsím zvieŕť kňaza alebo čo? Nebol by to môj prvý pohreb, vieš?

Len som si myslel, že by sa ma všetci vypytovali, kto si. A čo by som povedal, že sme priatelia?

Prečo nie?

Lebo by mi nikto neuveril.

Ďakujem pekne, povie. Nevyzerám dosť na úrovni, aby som sa s tebou mohla priateľiť?

Nevyzeráš, akoby si na to mala vek.

Uškrnie sa s jazykom medzi zubami. Nemáš to v hlave v poriadku, vieš? prehodí.

Viem, ale ani ty.

Zamyslene vystrie ruky a prekríži si ich za hlavou. Nemáš frajerku alebo čo? spýta sa.

Najskôr neodpovedá. Aj tak ju to pravdepodobne nezaujíma, a prečo by aj malo. Napadne mu povedať: Predtým som mal. Teraz by mohol byť ten správny čas porozprávať jej o tom, nie? O pohrebe a čo bolo potom. Aj tak sa nič nestalo. Len pocit, spomienka na pocit, ktorý v skutočnosti nebol ničím. V aute sa pristihol, ako si hlúpo mrmle: Nenechávaj ma s Ivanom osamote, dobre? Preto zostala. Iba preto. Hore v starej detskej izbe sa pri nej triasol ako tínedžer. Milosrdná tma, takže jej nevidel do očí. Spala pri ňom, to bolo všetko. Nič, čo by stálo za reč. Ráno vstala skôr ako on. Dolu v kuchyni sa ticho rozprávala s Ivanom; počul ich z odpočívadla. O čom sa bavili? Pre jazdca to bola na dŕ výhodná pozícia, však? Pravdepodobne. Vyšla by mu v ústrety. Kašľať na to.

Keby som niekoho mal, povie nahlas, prečo by som trávil čas s tebou?

Obráti sa k nemu a končekom prsta sa dotkne tenkej zlatej retiazky. Lebo to nemáš v hlave v poriadku, pamätáš? prehodí.

Áno, pamätá, áno, a pritom sa dotýka jej drobnej tváričky a pritíska jej dlaň na líce. Aj ona sa mu posmieva? Áno, samozrejme, ale je to všetko? Na jej narodeninovej oslave v lete, keď priniesol šampanské a ona ho pila rovno z fľaše s narúžovanými perami. V kuchyni mu jej kamarátka Janine povedala, vieš, myslím, že ťa má rada, Peter. Je iná ako ostatné, to vedel. Páčilo sa mu, že to bude výzva, keď sa s ňou zoznámil. Pri bare v strieborných minišatách, s vlasmi takmer po pás, s piercingom v nose, ktorý sa jej pod lampami leskol dočervena. Jej priatelia mu ukázali tú webstránku, vraj či je to legálne. Chodte do riti, povedala. Prečo mu to ukazujete. Potom po ňom blysla pohľadom: živočíšna inteligencia. Len medzi nimi dvomi, to vedel. Je iný ako ostatní. Ako chlapi, ktorí jej na internete posielajú vyšinuté vyhrážky sexuálnym násilím, ty sprostá kurva, zabijem ťa, podrežem ti krk. Prezerá si doručené správy a smeje sa. Totálny trapas, predstav si. Strach je pod jej úroveň. Keby sa niečo stalo, podľa neho by zomrela so smiechom. Bol hlúpy, že jej neodpisoval na správy. Niektoré boli celkom pekné. Jeho chyba. Uvažuje, ako veľmi potrebuje prachy, a potom si pripadá... ako? Zahanbene? Ako zvyčajne. Ona leží tvárou nadol s rukami pod hlavou. Známa choreografia, nacvičená s ním aj s inými. Čie pery sa dotýkali mojich pier. Nemám nikoho iného, mohol by povedať. Nieкого, ale nie. Prepáč. Lúbim ťa. Ju. Vás obe. Nerieš to. Nehovor to. Kriste, nie. Kristus nám prikazuje milovať sa navzájom.

/

Keď odchádza, už je deväť. Štyri minúty po deviatej. Okrem iného je trochu mimo, lebo potom ešte spolu húlili. Natuká do bielej

tehličky: Prepáč, budem meškať 20 minút. Okolo rozsvieteného displeja hustne chladná tma. Stromy nad hlavou ticho mávajú konármi, okolo prejde električka s tvármi v oknách. Zamkne mobil a strčí si ho do vrečka. James's Street v noci. Musí pridať, aby sa pokúsil dohnať stratený čas. Je to však krása, no nie, kráčať sychravou septembrovou nocou dlhými slobodnými krokmi po tichej dublinskej ulici. V najlepších rokoch svojho života. Má povinnosť užívať si také prchavé radosti. Kedykoľvek môže zomrieť. Stáva sa to dennodenne. A vôbec nebol starý, hovorili všetci, mal len šesťdesiatpäť. Peter je presne na polceste, má tridsaťdva a pol. Podľa tohto výpočtu je už v strednom veku. Hrôza, ako rýchlo to uteká. Nie, povie, môj otec už, žiaľ, nie je medzi nami. Ľuďom to bude, samozrejme, ľúto, ale nikoho to neprekvapí. Ivan to berie inak. Je takmer ako sirota vzhľadom na to, aká „skvelá“ je ich matka. Bohvie, prečo vôbec mali deti. Na pohrebe zamrmlala Petrovi: Ten strih. A hoci Ivan naozaj vyzeral nemožne a hoci aj Peter krátko predtým myslel na to, ako nemožne Ivan vyzerá, odpovedal: No, asi to tento týždeň nebola jeho najväčšia starosť. Christine naňho úkosom pozrela. Vo vkusnom kostýme z tmavomodrého merina. Ty si sa oblieť zvládol, zhodnotila. Vždy je taká. Odvrátil od nej zrak a sledoval Ivana, ktorý sám nešťastne postával pri stole so sendvičmi. Áno, odpovedal. Vďaka. Teraz kráča popri starej banke smerom k Thomas Street a Sylviina odpoveď mu zavibruje v bočnom vrečku. K jej správam mal predtým uložené iné zvonenie, nie? Za starých čias. Song *Dublin in the Rare* atď. Už sa nepamätá, ako znela melódia. Ani aká značka alebo model mobilu to bol, ani ako ho držal v ruke. Pravdepodobne je už zastaraný, už sa nevyrába. Kiežby ešte raz počul ten zvuk, pomyslí si. Kiežby pocítil, že jeho život sa niekde zachoval a nie je zabudnutý, ale obklopuje ho, ešte stále ho obaľuje ako ochranná vrstva. Ranné

cesty autobusom na medziuniverzitné súťaže. Príprava na finále niekde na chodbe, zatiaľ čo diváci čakali na svojich miestach. Lámači rekordov. Opovrhovali nimi obomi, ako inak. Milovali toho druhého aj seba. Na displeji zamknutého mobilu: V pohode. Už si jedol? Rozumná žena. Určite má na sebe pevné topánky a ten svoj teplý tvídový kabát. Nie. Len sa oňho stará, nič viac. Mešká dvadsať minút a ona chce vedieť, či už večeral. Dvadsaťpäť minút. Okrem toho nie je hlúpa, to ani náhodou. Občas má pocit, že povaha a rozsah jej utrpenia ju oslobodili od malicherných frustrácií z každodenných nepríjemností. Polhodinové meškание, no a čo. Keď ste každý druhý týždeň v nemocnici s ihlou v ruke, asi na tom až tak nezáleží. Keď počúvate, ako o vás lekári hovoria za plentou. Pacientka, tridsaťdvaročná žena. Anamnéza: chronická refrakčná bolesť po úraze. Autonehoda. Nie, bezdetná, žije sama. Málokto by pochopil. Sám by radšej zomrel, ako by mal takto žiť. Žiadny rozruch, len to už mať za sebou. Ona určite vie, že si to ľudia myslia. Dokonca to vie aj o ňom. Ale človek si vraj zvykne na všetko. Starý život plný pôžitkov je preč a už nikdy sa nevráti: treba sa s tým zmieriť, alebo žiť v sebaklame, nakoniec je to jedno. Vôľa žiť je oveľa silnejšia, ako ľudia tušia. To, čo sa stalo, je ako určitý druh smrti. Smrti, ktorú prežiješ zo slušnosti, z úcty k druhým, z nezištnej lásky. Aj Kristus prežil vlastnú smrť. A bol velebený a povýšený.

Prechádza popri umeleckej škole, kde sa to hemží študentmi a študentkami v džínsových bundách, topánkach z umeliny a roztrhaných pančuchách. Beztvaré bledé tváre tínedžerov sa vznášajú vo svetle pouličných lúčov. Pri dverách do života. Vie, že ho pozorujú. Múdry a pekný. Pobavené kráča ďalej. Jedna hlava sa za ním otočí. No, dobre robí, veď žijeme len raz. On je možno už v polovici svojho života. Dovoľ si s úsmevom sa obzrieť späť. Ani nie je pekná, ale prečo nie, aj ona sa krivo

usmeje. Mešká už najmenej pol hodiny. Naomi by bola celá bez seba. Bože, chlapi sú nechutní. Vyzerala tak na šestnásť. Aha, takže už sa nemôžem ani usmiať? Na dieťa. Na deti sa predsa usmieva. Aj na starších ľudí. Pred celým svetom rád pôsobí ako prívetivý človek. Dokonca sa občas usmieva aj na iných mužov. Ale inak. Nie, neusmievaš sa. Ale hej, ak má dôvod. Keď ich zle počuje alebo im náhodou vojde do cesty a tak. Usmieva sa, áno. Na svojich protivníkov a nepriateľov. Nenávidíš chlapov viac ako ja, hovoríeva Naomi. Zjavne je to fakt, keďže ona s nimi dobrovoľne spáva. Peter spáva len s ľuďmi, ktorí sú mu sympatickí. Koniec koncov, väčšina žien je sympatických. Zato chlapi, ako každý vie, sú nechutní. Ale nie všetci: jeho otec nie, to nie. A Ivan? Ani ten. Predtým si myslel, že patrí medzi tých asexuálov, o ktorých sa občas píše. Ako meňavka v pohári. Potom však Peter priviedol domov na večeru istú priateľku a postrehol, že brat si ju obzerá. Aha, tvoj brat je trocha zvláštny, nie? Áno, prepáč. Myslím, že si sa mu páčila. Neskôr, samozrejme, na výške sa skamarátil aj s babami. Ale jeho kamošky sú... No, to je jedno. Nie, pokračuj. Aké sú? Škaredé? Nie, celkom pekné, keď už ide o to. Niektoré sú z hľadiska symetrie tváre celkom príťažlivé. Len nemajú vkus, to je všetko. Naomi by z nich nemohla. A okrem všetkého ostatného si ešte aj snob. Ale je to snobstvo? Nie je to o peniazoch, s tým to nemá nič spoločné. Čierne tepláky zúžené pri členkoch, nie elastické, tie neznáša. Aj všetko po kolená neznáša. Kritické oko. Ivanove kamošky nie sú škaredé, to nie, ale ten cit pre obliekanie. OTRAS. A tie slovné obraty a gestá. Možno je to iný druh snobstva. Vysoko inteligentné mladé ženy, samozrejme. Matematicky a šachistky. Žiadna z nich nejvila o Petra záujem a ten pocit bol vzájomný. Niektoré, keď už, boli možno zaľúbené do jeho brata. Pri tej myšlienke sa v duchu usmeje. Nezdalo sa, že by Ivan

ich city opätoval, ale čo on vie. Vtedy ho však pristihol, ako si obzeral krásnu Giuliu. V zelenej hodvábnej blúzke, vrchné tri gombíky rozopnuté. Perleťové. Zubatý úsmev, hlasný zdravý rímsky smiech. Prechádza popri Katedrále Najsvätejšej trojice, v noci osvetlenej, s kamennými múrmi vybielenými do sivožltá. Napíše jej: Už som skoro tam. Nejedol som, a ty? A čo ona? Sylvia. Nikdy nebola jeho typ. Vlastne nikdy nebola ktovieako pekná. Krása druhých pri nej pôsobí prehnane. Jej drobná nevýrazná tvár. Samozrejme, vždy vhodné oblečenie. Občas vďaka nej dostane nápad na darček pre Naomi – roláky, farebné hodvábne šatky, nepremokavý plášť po členky. Až neskôr mu dôjde, ako zle by to vyzeralo: pekná baba oblečená ako stará žena. Ošumelá, prudérna. Sylvia tak však nikdy nepôsobila. Na jar bol na jednej z jej prednášok. Štíhla žena v prednej časti miestnosti rozprávala o formách prózy v osemnástom storočí. Všetky oči na nej. Hlas jasný a hlboký. Kontraalt. V celom priestore žiadny iný zvuk. Keď skončila, všetci začali tliekať, dvesto ľudí, možno viac, a ona sa usmievala a prikyvovala, asi na to bola zvyknutá. Čistá charizma. Mal chuť sa pochváliť: Ja ju poznám. Moja bývalá priateľka. Čistý trapas, len si to predstav. Myslíte, že vie zaujímavo rozprávať o erotickej fikcii? Skúste ju dostať do postele. Teraz to už nejde. Ona nemôže. Príliš to bolí. Zasa vibruje. Našla voľný stôl v talianskej reštaurácii vo štvrti Temple Bar, poslať polohu, čo on na to? Odpíše: Vidíme sa o 5 minút. Nočná ulica Lord Edward Street, smeruje nadol k areálu univerzity. Kulisy dávnych románikov, opileckých radovánok. Pamätáš, o štvrtej ráno si sa vygrcal rovno pred hotelom Mercantile. Štipendijná noc. Vtedy bol mladý. Zmes spomienok a túžob. Temné cestičky spomienok. Cintorín mladosti.

/

Čakajú na účet, rozprávajú sa a on bezmyšlienkovite prežíva posledný kúsok mäkkej mastnej focaccie. Ani si neuvedomil, aký bol hladný. A potom tie ťažké závesy, voda s ľadom, svetlo sviečok, to všetko podporuje chuť do jedla. A je to tu znova: podmienené reflexy. Ona sedí oproti a pije vodu. Nepatrný pohyb svalov na bielom krku, keď preglga, a potom odloží pohár na stôl: Čo urobíš so psom?

Bože, povie Peter. Nevieť. Christine sa oňho postará do... Nevieť dokedy. Tuším vrela, že do budúceho piatka? Alebo do pondelka. Musíme niečo vymyslieť.

Čašník sa vráti s účtom a Peter vytiahne z peňaženky kartu, nástojí, že zaplatí, a zadá PIN. Po jedle sa cíti lepšie, uvoľnenejšie. Konečne si uvedomí, aký je unavený. Účinok jej prítomnosti: balzam na nervy. Všimne si aj iné pocity, keď spolu čakajú v tmavom teple reštaurácie, kým im čašník prinesie kabáty. Kedysi veril, že život musí k niečomu viesť, že všetky nevyriešené konflikty a otázky povedú k nejakému veľkolepému vyvrcholeniu. Zvláštne, ako málo sú preskúmané myšlienky, ktoré tvoria základ jeho života, jeho osobnosti. Iracionálna naviazanosť na zmysel. To všetko je síce pekné, ale je to vôbec logické, a tak ďalej. Ráno by ani nedokázal vstať do práce, keby neveril, že všetko má svoj význam. Ale kam to všetko smeruje? Koniec bez konca. Čašník pomôže Sylvii s kabátom a Peter sa prizera. Už je pokojnejší. Naladil sa na pokojnejšie pocity. Za akých podmienok je život znesiteľný? Ona by to mala vedieť. Spýtaj sa jej. Nepýtaj sa jej.

Vonku pršalo a ulice sú mokré, v mlákach sa odrážajú rozptýlené svetlá áut, semaforov a výkladov. Prázdne škatule od pizze pohodené pri protiláhlej stene sa rozpadajú. Dovoľ, aby som ťa odprevadil domov. Ona si uväzuje šál. Ďakujem. Chytí ho pod pazuchu. Jej krehká rúčka neváži takmer nič. Prsty v záhyboch

jeho bundy. Bol si predtým u Naomi? Ako sa má? Dobre. Hej. Vracajú sa k Dame Street. Máš ju rád. Mám. Mám ju rád, veľmi rád, naozaj. Takmer chce, no zároveň nechce povedať Sylvii, čo sa stalo, že Naomi atď. Tie fotky atď. Z akého dôvodu? Aby dokázal, že je s tým v pohode: s ňou, s ostatnými, so sebou samým, skrátka je to okej. Dnešné vzťahy. Alebo naopak, aby si vydobyl súcit. Sexuálne poníženie môže trochu vzrušovať. Znova sa pýta, ako je na tom Naomi s nájmom. Majitelia budovy pred pandémiou získali súdny príkaz a predchádzajúca skupina nájomníkov sa musela z nehnuteľnosti vysťahovať. Čo zhodou okolností už dávno urobili, nikto z nich tam nezostal. Z právneho hľadiska príkaz nemôže platiť pre súčasných nájomníkov, súhlasí Sylvia, a predseda. Čo im v tom zabráni? Stať sa to môže. Policajti pozrú do papierov, správna adresa, a pustia ich dnu. Nechce na to ani pomyslieť. Ale keby si sa im pokúsil dokázať neplatnosť príkazu a poslal by si im list atď., len by mali o dôvod viac, aby si vybavili nový príkaz: a potom by už boli fakt v riti. Lebo oni tam sú, a nikto netvrdí opak, naozaj protiprávne. Lepšie je na seba neupozorňovať a dúfať, že majitelia zabudnú. Koľko nehnuteľností je aj tak prázdnych, pravdepodobne už sami stratili prehľad, odporné pijavice. Tento rozhovor viedli už veľa ráz, a aj tentoraz sú, ako vždy, ad idem. Boli by v nej aj z čisto ideologických dôvodov, keďže obaja sú plnoprávnymi členmi toho istého zväzu nájomníkov a Sylvia dokonca predseda jednej z pracovných skupín. Fakt, že Peter udržiava sexuálny a nenápadne aj finančný vzťah trvajúci osem mesiacov s jednou zo žien, ktorá protiprávne býva v cudzej nehnuteľnosti, je z právnicko-filozofického aj spoločensko-politického hľadiska úplne bezvýznamný. Nikdy o nej napríklad nepovedal otcovi, ani keď sa ho na to pýtal. Nie, momentálne nikoho nemám, odpovedal. Predstava ich stretnutia: hrozná. Nie. Mohol mu povedať, že

niekoho má: nič vážne, len dievča, s ktorým sa stretáva. Čo by sa tým zmenilo? Doslova nič. Tak načo o tom premýšľať? Prečo tie pocity ľútosti a na koho smerujú? Na otca, naňho samého? Zbytočné. Deprimuje ho, už len keď na to myslí. Pravdepodobne je vo všeobecnosti deprimovaný. Myšlienky mu takmer neustále hrkocú a hučia v hlave, a keď zavládne ticho, je desivo nešťastné. Možno nie je psychicky v poriadku. Možno nikdy nebol. Ľahučká rúčka na jeho ramene.

Vlastne som ho nestihol poriadne spoznať, povie. Prepáč. Len tak uvažujem. Je to smutné.

Pozrie naňho. Tým bolo povedané všetko. Obklopený hĺbkou jej porozumenia. Viem, ako to myslíš, povie. Ale ty si ho predsa poznal. Z tašky vytiahne malý obdĺžnikový balíček v plastovej fólii. Vreckovky. Kristepane, on plače? Na George's Street? Hocikto by ho mohol vidieť. A pravdepodobne aj uvidí. Ako sa máš, Peter, ešte stále právničiš, nedávno som videl tvoje meno v novinách, dobrá práca. Mlčky si vezme biely štvorec, s úsmevom si utrie tvár a povie len: Hm. Kráča po jeho boku rovnako rýchlo ako on, ako vždy. Mal ťa rád, povie. Nevedel o mne vôbec nič, Sylvia. Nedokázali sme sa zniesť. Nikdy v živote sme sa poriadne neporozprávali. Poskladá vreckovku a strčí si ju do vrecka. Ech, rozhovorom prikladáš priveľkú dôležitosť, povie. Život nie je len o rozhovoroch, vieš? Pozrie na ňu a ona mu znova položí ruku na rameno. To je dosť záhadná poznámka, čo tým myslíš? Zasmeje sa. Vtedy je krajšia. Ale čo tým myslí, že život nie je len o rozhovoroch? Možno strohé a osamelé úkony lásky. V stredu večer vybrať zo sušičky školské uniformy, Ivanovu malú bordovú teplákovú súpravu a Petrovu košeľu a nohavice, teplé, praskajúce statickou elektrinou. A ráno zohriať mlieko na sporáku. Kráča po Sylviinom boku po Stephen Street a vdychuje pach výfukových plynov a tmavý nočný vzduch. Svojím

spôsobom ho to upokojuje. Ako všetko v jej blízkosti. A prečo? Vie prečo, nevie, nechce vedieť, či to vie, alebo nie. Útecha spojená s dlhoročným priateľstvom. Otvára mu priestor a pokoj, aby konečne pocítil, aký je unavený, aký deprimovaný. Možno by bolo lepšie zostať u Naomi, zhúliť sa a hrať *Call of Duty* s jej spolubývajúcimi, dať si lieky a zaspáť. Keď prijíma útechu, musí prijať aj to, že ju potrebuje. Lebo jeho otec, s ktorým sa nikdy nezblížil, zomrel ako šesťdesiatnik po piatich rokoch liečby rakoviny. Kedysi očakávaná možnosť sa tak dlho odkladala, až si začal myslieť, že nikdy nepríde, a potom prišla. Peter bol na tú očakávanú možnosť neospravedlniteľne nepripravený. Zrazu je z neho hlava rodiny, ktorá zároveň prestala existovať.

Kráčajú spolu popri parku St. Stephen's Green, brány sú zatvorené, listy žltnú. Les zjesenieva v krásne stromov. Rozprávajú sa o študentoch. O jej prednáškach. O seminároch, ktoré on učí, aby mal na nájomné. Spýta sa jej, ako sa má kamarátka Emily, a ona mu s úsmevom porozpráva obvyklý príbeh, zasa nejaké papierovačky v práci a nepodarilo sa jej nájsť iný podnájom. Emily, drobná, roztržitá, zdanlivo večne prechladnutá akademička, stále kýcha do vreckovky a rozpráva o Karlovi Marxovi. Kamarátka z mladosti, ešte z čias debatných klubov, niežeby bola ktovieako dobrá, neustále odbiehala od témy a odmietala všetky informácie. Zvykla tráviť veľa času u nich doma, u neho a Sylvie, dokonca istý čas prespávala na pohovke, keď ešte, keď spolu. Všetci traja spolu vysedávali dlho do noci, popíjali čaj, hádali sa o ničom a rehotali sa na všetkom. Sylvia tá chladná a rozvážna, Emily ako neriadená strela. Momentálne vraj býva u Maxa, starý dobrý Max. Občas ho stretáva u Sylvie. Aj on bol v debatách nanič. Príliš milý, nie dosť bezohľadný, vždy mal pochopenie pre obe strany. Mal však zmysel pre humor. Ako všetci jej priatelia. Svet treba brať s ľahkosťou, s láskou, ale s nadhľadom. Ozval si sa bratovi? spýta sa.

Ech, no, zamrmle. Život nie je len o rozhovoroch, vieš? Štuchne doňho laktom. Vlastne je príjemné cítiť ju tak blízko. Je osamelý, dodá ona. Nie sme všetci? Ivan sa však naozaj zdá osamelejší ako ostatní. Takmer duchovne osamelý, a možno bude najlepšie, keď to tak zostane. O čom ste sa vy dvaja minule rozprávali? spýta sa. Och, povie. Hovoril mi... Myslíš pri raňajkách? Rozprával o nejakom šachovom podujatí v Leitrim, na ktoré pôjde o dva týždne cez víkend. Vieš o tom? Nie. Bude to exhibícia a potom má mať aj workshop. Uvažoval, že to zruší vzhľadom na všetko ostatné. Ale rozhodol sa, že do toho pôjde. Prechádzajú popri Hugenotskom cintoríne. Prečo to chcel zrušiť? Pozrie naňho. Lebo... No, veď vieš. Lebo mu práve zomrel otec. Strhne sa a zamračí, prehriaty a unavený. Štítok pod golierom košele ho škriabe na zátylku. Baggot Street je osvetlená a rušná, príliš rušná, svetlá mu svietia do očí, všetkého je priveľa. Myslíš, že ho to zasiahlo? spýta sa. Ona sa naňho ešte stále díva a on sa ako idiot pokúsi o úsmev. No samozrejme, dodá. Myslím, že ho to zasiahlo, povie mu. Myslím, že je osamelý. Áno. Hej. Jasné. Blížia sa k jej bytu, koniec cesty, a potom bude osamelý, alebo nie? Prečo je, preboha, zrazu všetko také hlasné? Sylvia, osloví ju. Nie, počkaj, kým bude tichšie. Áno? Aj tak už sú takmer v celi a pri dverách by to mohlo vynieť nenútenejšie. Akoby bol len unavený z chôdze. Neprekážalo by ti... neviem. Môžem prespať u teba na pohovke? Ani sa ťa... Nie, nie, Kriste, nehovor to: Ani sa ťa nedotknem. Nie. Som len trocha... Jej jemná nežná ruka na jeho ramene sa nehýbe. Ticho a pokoj sústredené do jej milosrdného dotyku. Samozrejme, odvetí. V pohode. Nehovor to. Som do nej zaľúbený. Do teba, kiežby. To si myslíš? Za týchto podmienok je život znesiteľný. Čaká, kým otvorí dvere. Ona všetko chápe, všetko vie. Bolo by milé, keby si sa mu ozval, povie. Mohol by si mu napísať. V akom jazyku? 1. e4. Hej, mohol. Máš pravdu. Urobím to. Urobím.

PRI PREKLADĚ BOLI POUŽITÉ TIETO DIELA:

T. S. Eliot: *Pustatina*, vyšlo v zbierke *Pustatina*, preložili Ján Buzássy a Zuzana Bothová, Slovenský spisovateľ, Bratislava 1966, s. 29.

Henry James: *Zlatá čaša*, preložil Jozef Šimo, Tatran, Bratislava 1977, s. 261.

James Joyce: *Ulysses*, preložil Jozef Kot, Slovenský spisovateľ, Bratislava 2002, s. 359.

John Keats: *Óda na grécku vázu*, vyšlo v zbierke *Mraky a súmraky*, preložil Marián Andričík, Slovenský spisovateľ, Bratislava 1992, s. 52.

John Keats: *Óda na slávika*, vyšlo v zbierke *Mraky a súmraky*, preložil Marián Andričík, Slovenský spisovateľ, Bratislava 1992, s. 48.

Philip Larkin: *Chodenie do kostola*, vyšlo v zbierke *Do slov obrazu*, preložil Tomáš Fürstenzeller, Christiania, Poprad 1999, s. 40.

William Shakespeare: *Hamlet*, preložil Ľubomír Feldek, Ikar, Bratislava 2016, s. 30, 32 a 81.

Ludwig Wittgenstein: *Filozofické odkazy*, preložil František Novosad, Pravda, Bratislava 1979, s. 137, 147, 215 a 266.

W. B. Yeats: *Divé labute v Coole*, vyšlo v zbierke *Večné volanie*, preložila Jana Kantorová-Báliková, Ikar, Bratislava 2012, s. 45.

SALLY ROONEY INTERMEZZO

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2025
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 3 471

Zodpovedná redaktorka Dominika Weinstock

Technická redaktorka Sandra Friedrichová

E-book konverziu vytvorilo Grafické a DTP studio Albatros Media

Z anglického originálu *Sally Rooney: Intermezzo*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Faber & Faber Ltd London 2024,
preložila Diana Ghaniová.

Jazyková redakcia Katarína Markovová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Cena uvedená výrobcom predstavuje
nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

e-shop: www.albatrosmedia.sk

e-mail: info@albatrosmedia.sk

ALBATROS MEDIA

Kompletnú ponuku titulov nájdete na stránke
www.albatrosmedia.sk